

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **A. Z.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ruská federace,
bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Alenou Holubkovou,
sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018, č. j. MV-157433-5/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018, č. j. MV-157433-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2016, č. j. OAM-32453-53/DP-2015, jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal také toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány ve věci postupovaly v rozporu se zákonem, ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, dále nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezjistily všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy, a závažným způsobem porušily ustanovení zákona definující podmínky pro výkon jejich činnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a žalobce je ohledně úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, považuje za nedostatečné. Žalovaný rovněž nepřezkoumal podané odvolání v rozsahu odvolacích námitek.
3. Žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce využíval povolení k dlouhodobému pobytu pouze formálně. Žalobce má za to, že v konkrétním případě se správní orgán zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zabýval naplněním neurčitěho právního pojmu závažné překážky pobytu. Správní orgány neuvedly, jak vykládají právní pojem překážka pobytu a zda jej vykládají v souladu s tím, jak ho užívá právní řád. Žalobce poukázal na to, že v českém právním řádu se pojem překážka běžně vyskytuje, přičemž se vždy jedná o stav, který objektivně něco znemožňuje. Zejména pak správní orgány nijak neobjasnily, jak rozlišují mezi překážkou závažnou a překážkou, která závažná není. Napadené rozhodnutí proto má všechny znaky libovůle.
4. Podle žalobce se žalovaný rovněž nedostatečně vypořádal s existencí společenských vazeb žalobce v České republice.
5. Z uvedených skutečností žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jehož vydání považuje za nevhodné a s ohledem na délku pobytu žalobce na území České republiky a jeho vazby na území také za zcela nepřiměřené.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s otázkou užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu § 174a zákona o pobytu cizinců, v odvolacím řízení zástupkyně žalobce námitku v tomto smyslu nevznesla. Dále odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a předložený spis, neboť další námítka jsou takřka shodné s odvolacími.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Při jednání soudu konaném dne 28. 4. 2021 právní zástupkyně žalobce v plném rozsahu odkázala na znění žaloby a navrhla, aby soud žalobě vyhověl.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a obsah správního spisu s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, postup správních orgánů v rozporu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti, nezjištění všech okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný – stejně jako veškerá zde uváděná soudní rozhodnutí – na www.nssoud.cz). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
13. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává Ministerstvu vnitra. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
19. Žalobce namítal, že v konkrétním případě se správní orgán zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zabýval naplněním neurčitého právního pojmu závažné překážky pobytu. Správní orgány neuvedly, jak vykládají právní pojem překážka pobytu a zda jej vykládají v souladu s tím, jak ho právní řád užívá. Zejména pak správní orgány podle žalobce nijak neobjasnily, jak rozlišují mezi překážkou závažnou a překážkou, která závažná není.
20. Soud tyto námitky nepovažuje za důvodné. Zejména žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí tím, zda je možné v dané věci zjištěné skutečnosti na straně žalobce jakožto žadatele o bytové oprávnění považovat za „jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“ dostatečným a zcela přezkoumatelným způsobem zabýval. Při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu vycházel zejména z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, a ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle kterých takovouto jinou závažnou překážkou pobytu může být i nenaplnění účelu předchozího pobytu. S tímto názorem se ztotožnil a uzavřel, že ve věci zjištěné skutečnosti, které ostatně žalobce ani žádným konkrétním způsobem nerozporoval, svědčí právě o takovémto nenaplnění účelu předchozího pobytu.
21. Soud k tomu dodává, že případné další požadavky na výklad neurčitých právních pojmů, rozdílů mezi nimi atd. bez vazby na konkrétní projednávanou věc by překračovaly požadavky kladené na náležitosti odůvodnění správních rozhodnutí uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu. Též Nejvyšší správní soud obdobnou námitkou ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, označil za nedůvodnou, neboť „*správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřízení jednání*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zabíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe“.

22. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí žalovaným do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na společenské vazby žalobce na území České republiky a namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na tyto vazby a délku pobytu žalobce na území České republiky.
23. S ohledem na dispoziční povahu řízení zahájeného žádostí žalobce bylo na žalobci, aby správním orgánům sdělil a doložil relevantní informace a uváděl konkrétní tvrzení vztahující se k dopadům předmětného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37).
24. Soud zjistil, že přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval zejména správní orgán I. stupně, který vycházel z údajů uvedených v tiskopisu žádosti a výpisu z evidence cizinců, podle kterých byl žalobce rozvedený a měl nezletilého syna, který nepobýval na území České republiky. Mimo území České republiky měli pobývat také rodiče a sourozenec žalobce. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce byl držitelem pobytového oprávnění od roku 2011, bylo však zjištěno, že minimálně v letech 2013 až 2015 na území České republiky pobýval pouze nepatrnou část roku. Není tudíž reálné, že by jeho vztah k zemi původu byl zásadně narušen. Žalobce dne 12. 2. 2016 při výslechu uvedl, že neprodloužení pobytu bude mít dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť plánuje žít a bydlet s paní B., která by do Ruska odjet nechtěla. Uvedl, že s paní B. bydlí na adrese „X“, a to od 10. 2. 2016. Na žádost správního orgánu I. stupně provedla policie na této adrese pobytovou kontrolu. Dne 12. 8. 2016 zjistila, že žádný ze zvonků činžovního domu nebyl označen jménem žalobce ani paní B. Sousedé na zvonění nereagovali. Totéž se opakovalo dne 15. a 16. 8. 2016. Správní orgán I. stupně s ohledem na zjištění, podle kterého je žalobce schopen vykonávat práci ze zahraničí převážnou část roku, považoval tvrzení žalobce za neopodstatněné.
25. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání, ve kterém však posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti do jeho soukromého a rodinného života provedené správním orgánem I. stupně nijak nezpochybnil, a neučinil je tedy předmětem odvolacího řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s posouzením provedeným správním orgánem I. stupně ztotožnil, přičemž se navíc vyjádřil ještě k dokladu o vlastnictví nemovitosti žalobcem předloženému v rámci odvolacího řízení v tom smyslu, že vlastnictví nemovitosti nemůže způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť tímto rozhodnutím nedojde k omezení či zrušení vlastnických práv žalobce. K oddacímu listu rovněž předloženému v rámci odvolacího řízení uvedl, že manželka žalobce nemá povolen pobyt na území. Nemůže proto dojít k zásahu do rodinného života žalobce.
26. Soud předesílá, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). S ohledem na povahu řízení a aktivitu žalobce, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který údajně společenské vazby na území České republiky konkrétním způsobem nenamítal v podaném odvolání (a následně ani v žalobě), soud považuje posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí provedené žalovaným za zcela dostatečné a správné.

27. Pro úplnost soud dodává, že námitkou „nehospodárnosti“ vydání napadeného rozhodnutí se pro její nekonkrétnost nemohl zabývat.
28. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.